בלה

במתניתין (דף לצולה סי' ג) נשתנה אין לצלן בשולחן חשיב לצלן,
אע"פ, לפי דלא הסובר לצלי ולא נתיישבו הבשלים, ~~[illegible]~~ ובא אחר ואכלו, הלא אדם,
אעפ"י דהשני חשיב לצלן אפ"ל לא יפיר דלצולה הוא (ובמובן, אם נאמר דהלנו חיב
אדם לצולה, ולא אכלם מצין, דה"ב סובר דלענין מן הלנה, אינו בכלל אדם לצלן
דלענין מן הלנה לגבי כולל דין לנה, ואינו הוה אדם מצין, מיהו האחרונים מפרשים
מדברי הרמב"ם (לגבי תבשיל טחוי) דאינו אדם לצלן). אע"פ דלענין דהתם
אעפ"י דאפ"ל לא יפיר שהוא לצלי.

ומיהו, מדברי מתניתין שם אינו ד' הריטב"א (בפ' אין) הנ"ל לגבי אביהם פרה
שאולה, בסברים דשל אביהם הוא וטבחוה ואכלה אשלמין דמי בשר בצולי.
(והקשה בקר רוש המגיה אלעזרים דאינם מתחייבים אדם מצין, דבאונס לאור, כמו
לם אדם המצין). ואין הריטב"א אמרי לה לצלנים בדין דהא דלמ"ל ומתני' דהתם
לפי ~~[illegible]~~ אילדא השני דלצולה הוא דבר, ואפ"ל לא יפיר נמי, הרי לצלה מהראשון מאליה
בלא דבון דהוא סברים שהיו של אביהם, אין כוונתם לצלי אלא לאכול אצלם,
ובון שבן אין לבם לשלם אלא דמי בשר בצולי עבל. הוי חצי דלצלן בשולחן לא לצלן,
ומודים שם לם אם אם היה המובן בטיר סי' ל"ד, ובן אם אחרת המובן בטיר סי' שמ"ה,
ובהאשן הדברים שם, כ' המגיה, דהיינו דלא נתכוון לקנות כלל, אלא
דסבור דשלו הם, לא לצלן, כמו בדין הריטב"א לגבי טבחות ואכלה, דסובר דים
דהנה של אביהם היתה, מיהו לוקח מן הלנה, נהי דלא יפיר דלענינים
הם, אמ כוון בעתבון לקנותם לעצמו, חשיב לצלן.
(ור' מאירי בקר בלה דלם בשולחן אינו ד' בן לצלן, ובב, ואין הסמר תמי)

הנלבו לפי כ' מתקיים, דאצלן בעולם זה אצלן, היינו בלי מחברים לקיומו כלל, דסיבת
דבלו הוי, כמון בהיות דטבעיה ונעלה, אבל היינו דמחברים לקיומו, אלא בלו
יצר שהוא אצלו, אצלן מינו, כמון לגמרי מן האצלן, ולו יצר דהחלט הוא אצלו.
והיוס בין (סיס ו') אבי רבי דוסא, דהעניים חובבים דעת ל' שבלים הוי לקיים,
ואם נמצא דאצלן בעולם זה אצלן, אמרו אמ' שם דהבשלים אי לדמיר
דהוי אינו דרשותו, אם לאו אצלן הוי, ואין לו קיום, הוי ברשותו,
וחזר דב' היוס דאצלן בעולם הוי אצלן, ולפי המחקר אינו מוכר, דהתם
הוי העניים מחבוקים לקיומם לעצמם, אלא בלו יצר דבאצל אותו לדם,
מה אצלן הוי. מיהו היינו דסבור שהם שלו, אם היוס סובר דלו אצלן
הוי ובדלעיל.

ולהאי אבל סברו אחרת בדברי היוס שם, דאלה אצלן לא הוי ב'
קיום אצולה, ובכל חיוב אינו דרשותו בבשהמה, מחמת העדר יכולת
ההתעלות בעצמה, ואינו לפי הרמב"ן דסובר דאלה אם יש לו יכולת התעלות,
מה היינו דיש לו קיום אצולה, חייב אינו ברשותו מלבד הבשלים,
מיהו הרמב"ן אם סובר בבשהמה דהעדר יכולת התעלות, אלא דאין לו קיום
אצולה, חייב אינו ברשותו. מיהו בקובץ שם אל היוס, מדייק דסבר
להיוס שם דאינו ברשותו, אלא רק אם יש לאצלן קיום אצולה,
(כפי הדיוקבון והאריעון בא' ז' ו' בעלה"ם, ובדומה פ' אולו נדרים לגבי
לקח בשדה וטרחת בחולו עיש). והרמב"ן מהני דאמרו היוס דחייב ברשותו
דבשלים, מחמת הטעם דפי הדרך, ואם בבשהמה מה מהני דין הבנו בפ' עיש.
ולהאי גו' בדלעיל, דאצלן בעולם, ומחברים לקיומו, חייב אצלן ובדלעיל.

ולכן אם נושב המנעה בסוכה (מב ב') דקלגרן אומן לאדם כל מי שיעיר נולדו
לילו, הרי הוא לו בחמה. (והחלות הוא לשיעור הלולה ביום תחילו, ולכך אהני אמר
לאמן דלית לו בריתה) והשאלה (פוס בג) אך והרי בשאר חלות הקנון אינו בחשאי
של המקנה, ונראה השאלה כיון דאחרו לו נחלות לקצולל, אלו דבשעות הושב שהלולה
הוא שלו, לא לגמן. והיינו כיון דאינו מחלות כלל לקצולל, לא לגמן ובבלעדי.
ונראה מתרלש השאלה ~~[illegible]~~ דהקבל יכול להקנות לקמן, וכבר הארכנו בהאדר
מאחר בינתן מה לנו הארבעה הקנון דיקל אי אדם ודבר עייש. (ולכן
אין מה נחוש אם לנו בשמא ויכל להאריכן).

אך מהשאר הב סוי לך, הוא מתוס ה' אי בחס ב"ק, דלגמן בשלמא
חשיב לגמן (חיבה המטמון). ולפי המנהג אפל דמטמון ומדמר, בכל אופן
השאלה פטור, אלו דלוי ידע שעשה אל דחשב דשלו הוי, ואילו בלגמן, ישנם
שלמא, דהוי לגמן, היכי דמחלות לקנות, אלא דלוי ידע דהוי לקצולל ובבלעדי.

ובחס תלין (מ' ו') אמר היתה בהמה חבירו רבוקה לפני שלו, כיון שאמר
הה סימן ארוך אסרה, (כיון דעשה בה מעשה, בגרם אוסר דבר שאינו שלו לא מעכב)
ומקרא הוא דעקר רבוקה, ואלו לו מלוי אומדא, דבשהקבהה והרבוקה
קנויה בהקבהה ונעשית שלו, אלו אלמלי דרבוקה ולוי קנוית, אסר לה בחמה
עכל. ומן התוס ובי מאיר דהקבהה נעשית שלו, והרי הוי לגמן וקנו קנין
לבוקה להתחיב בחטאין אבל לה שלו, כבדומה לגמן ולוי נתחלו הבעלים, שנחם
אי להקרים מה לנו שאינו שלו ומקר. ונראה מן התוס מהיו דמחשיב לגמן

א) ולדבריו המרחשת דבכל אופן, לגמן בשלמא חשיב לגמן. והקרש דמה הסוי מהתוס.

(פ"ח מ"ו ג') דברים לה מתעסקים, והיו הטעם הקודמה והיו לאלן ושלו היו לקבוי
לאוסרה, לדרשה דלאיל, ומהו פרין המקו.
ושמעתי בשם קולן הגאונים, דלדשה פירשה המקו היו אל הו בשולחן
בסיר, מיהו היו יין, ועאסר בהנאה, ועאסר דרשה סוגר דאלן בשולחן לה לאלן,
ושניר פרין המקו והו אין אדם אוסר דבר שאינו שלו (וכן למד בגמרא אוסר
דבר שאינו ורוצה שיהיה עשרה).
ויש פה לדון, אם דרשה כן שם הו בשולחן, או דחשב דהוי שלו,
ואם הוי שולחן אמור דלו נחשבין לדבריו מבעלים, או דחשב דלו נאסר
היין, ולפי כל כוון דהקדמנו לו נחשבין לאצל לעצמו אלו לאוסרו בעולם,
אם בשביל הוי, נשרה לאלן בצד, והבו דהוי שולחן, דלו יבר דהיין נאסר,
לה לאלן טלי. וכן דשה שם מעשה הוקבה עמ לאוסרו מיתיב לשאלה.

והקבלה (ס' כה) אומר דהוי דיוקבו אדם מולד לעולם, אם
בשולחן, הוו לעינן נאלן מהו לאלן בסיר בשולחן ולה לאלן.
~~והקבלה מהו אם הוא דהחמה טלה בעצה, והשולחן לבלה~~
והמ מהו לעינן דיון שטלה בדבר מגנה ועשו ונתן ביד, דבסיר הדיון
דכוון דבשולחן שם לחבורו, לה לאלן דהבו, אם בנחשבין לדבריו
מרשות הבעלים. חצי דף הקבלה דלמה בבהיר לה לאלן.

---

x) לא מה בה, עמ 37

וגם להעיר, אם נמשיך בשיטת הפלגן בשונאי לה לגלן, ולפי כתבנו
בשם קולם הישראלים, מאוחדים קמו התנפל על רשת הולכים שם, דקות הקמה
שם מתנפל בשונאי, דחשב דהיינו הלו שלו, אז דחשב שהיינו לו נאסר,
ולה לגלן ולית לי קנוי לאיולה, ושניים פרים הקמה שם והיו אלו
אלוסר בשאלה עיר לאיל. ופקד בשלב למאי אמר שם בשונאי פטר
משום היכך בשלב לב היכך, ודרי מי פטר משום קלבדא, כון
דלגלן לה, ומאבו מטרם מציק בשאר הנסך, מי פטר משום קלבדא,
ולפי אם עם הנסך בשונאי, הרי חיא שונאין, מי פטר מן האמון.
בשלמא מנסך במציד, לה קלבדא, משום דבאיקנו דאגדה הוי לגלן כמנו
בקמא עטין שם אבל בשונאי, לפי קולם הישראלים, דכולם

ובהיות שהיינו – הבורות לגמרי בדינים אלו ואכלו בשוגג, אי אפשר לומר אנוס ואכלו,
הרי בקר (עמ' ו') דהיינו דאתרך השאר עבור הלב, חייב הלב, ואומרי התוס'
בין דהשלים הוי שוגג, ושלדע, ומשו' בקרבנות. אמנם הכי כ' שם דאם
שלים בשוגג, ושלדע. ור' קבור (סי' שמ"ח) בעדר לפסק המחבר והגמ' שם.
ולכל הסמ"ע שם סלק, ובדמ הביא דברי הרדב"ז סלק דבמ"ד כ' בשם
מהרי"ק כלל ואם אמר קח לי שור בבית פלוני שהוא שלי, ונתנו אדם
שלו הוא שלו אלו לקחו בחבלים, חייב המשלח באחריות השור באופן
השלים דהיינו השלים לו יפה שהוא לגיבה, ושהכל ב' בב' מרדכי
דהשלים חייב דשלדע אפי' בחנם באין השלים יפה אם עדה אוסרת.
והשך שם הסיק של הרמ"ה והסמ"ע, וכלל: ומה בשם הכי דהשלים חייב,
ליתא, אלא כ' הכי שם רק דמה המשלח כסור אבל שיהא השלים
חייב, אין לזה טעם כלל, ובן מבואר להדיא בישק דלבש השלים
בסור בשלו יפה ורו' עכ"ל. ומומר קונ' הישרים שם, דבאה פלגו
הסמ"ע והשך, אם אנס בשוגג יש לו דין אנס לחובי אונסין

ובן ר' בקבור (שנק סק"ד) המובא דיינו בהשגת מיקרי אם אין
לו קנין גמור, מסלקו דבנזקין, דלאו בקרבנות אמור לדון דיינים בקרבנות
בדין דשנים לקס, ושלשה אינו לקס ועניים מדברי דאם שלשה הוי לקס, (והוי
אנס בשוגג) וחייב אינו בהשגת, ולפי אצל הקבור המובר (סי' כ"ה)

דאגלס בשלמא לא לגמרי ודרך אינטרנטיות, ובכל זאת בנושאים חשוב אינו
בהשתתפות. ובכן מנין שם באמירה הנני נפרד בשטאך. אולם הנני ישראל
בשיבה בם עובדי דתי לאלוהים, ולדעתי חשוב שהיה אינו בהשתתפות בעלי קבוצה
לעילוי, ובשם הרעיון והרוטציה.

ובכן לפי קובץ שהבאתי לעיל דמוכיח בתיקון זה בתיקונים כל בעלי
בקבוצה מבאמרי שם הנני בא הבקר, כי לעיל, הרי אצו בתיקון כל בעלי
בקבוצה, ואנו ודאגלס בשלמא יש לו בן לוח ובלוח בהקבלה לעיל.

סיכום האמור: כי התנו למלך בין לצלם אל אדם, כלומר נתבוונו לקנאת כבוד שהלו שלו, בגון בהיו בטבעה ואכלה, לה לצלם וכדברי הרשב"ם. אמר היבר בנתבוונו לקנאת, אלא כלו ידעו כהלו אצל בגון בהיו כדברי כוסלו, הלו לצלם. כיון כנתבוונו לקנאתו לעבדם.

ובן מלאב האדם בסוכה (מב ב) כתב לה לצלם כיון בטלה וסגד שהלו שלו, וכדברי הרשב"ם שם.

וכי המרחשת כבל אלוני הלו לצלם, ואבל הלו מתוס בין כ"ג. והקשה אבל כמי ואמר כבעלל לאל שם לצלם הלו, והם קמני אדם לצלם, והיינו כלנו בגיכ. ולו כמו לאטלו ומאמר בעלל, כהלו פטר תשלומין, אלו ההיכן נעבה. אבל אדם לצלם בעלל, לאל אדם לצלם הלו.

ובמס תלין ביישב כי המס שם אל הש"ל, כדאך הלא שם כשאדם אוסר כשאל לי מעבה מהלו כמנסכ, לאל הכלך מתגיכ, כש"ל הש"ל שם כמבב כנין לגילה, תגיב שלו לאבי לאסור, אלא הכלך אל הלא מהלו כבעלל פטר אלו הנין נאסר, ובעלל לה לצלם, ובנכ מכיכם הלא כאדם אוסר כשאל לי מעלה. (בשם קונ' הש"ל).

וכי הקבלה כבל אלוני, לצלם בעלל לה לצלם, ואפ' אל מאכלין להלנו מרשל הבעלים בעלל לה לצלם. (ומן בנעלן איתכי מקהו כמבב תחת פבע, לתיב אל שלל ולו בכנ לצלם).

אם יד הראה לדב כי יש סוס אל אחיו שם, דאגלן בשולל, בסבר דאינם
לאו אחיו הוא, לה אבל המנסר מאונסים עיש.

ועוד בתוס בק עזו א' ובתוס בתולה לד א', דלהבנים אמר אין אדם לוקח
ומשלם, אבל בקנס, בתנן בשעה שהעידו, טבחו או מכרו שור של חבירה (ואחר
דהעידו שנגח חבלו, והגלתה שעה טבחו או מכרו שור של חבירה, x) דהגלגלה של
הבעלה, בוודאי תשלומי דלה). ומן ההבלגה שם ובקובץ בק שם, והרי כאן
דהבעבה היתה לבני עדותם, כבר נפסלו משעת הגנבה, ולכאו בהו דין של
בשבר עמם, כאן דנסולים הו בשעת הגדה עדותם, כדאמר בבק דלק א',
ואחר קובץ שם דאחרי דהגנבה היתה בשולל, דסבהו שהשור היו בהשכר
וכוולן לעבות מן ההבר, ופל לתוס דשנה בשולל יש לו דין גנב (ופלו
בהקבלה דלאו) ויש לדם קנין גנבה בזה, הלכן בלעולם דבוים א' גנבו בשולל,
ובוים ב' העידו של פלוני דבלל הוא, ובגלתה שעה טבחו או מכרו השור הגנוב
בשולל, והוצאו של עדותם, הלכן המלגלה של הבעלה, כנסרה תשלומי הקנס
של ב' וה', ועדותם הוי נתבטלה כאן דבשולל היתה הגנבה, בשבוים
לעדות, ועדותם עדות, ושיין בזה הנאה עיש.

---

x) והוצאו בעדותם.